

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾ-ਪਹਿਲਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸ ਮੰਜਿਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੇਹ ਦੇ ਵਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਮੰਜਿਲ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ) ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂਵਾਰ ਕਹਿਣਾ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ। ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਰਕ ਹੈ। ਸੱਤ ਮਤਲਬ ਟਰਬ। ਸੱਤ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ। ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੱਚਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਾ ਸਕੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਤਲਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੱਤ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਾਈ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਦੀ ਗੱਲ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਰਮ ਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤਾਕਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕੋਈ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਵੇ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਕਤ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਟੀਚਰਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਦੋਹਧਾਰੀ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਹੀ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਇਹ ਐਲ. ਐਲ. ਬੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਲਾਨਾ ਅਫਸਰ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਕਲ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਖੁੱਦ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ! ਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਵੀ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਨਾਮੀਗਰਾਮੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਰਮਹੰਸ ਆਦਿ ਹੋ ਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਧੂ, ਸੰਤ, ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਬ ਲੇਨ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਖੁੱਦ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਗੇ, ਗਾਲਾਂ ਵੀ ਕੱਢਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਦਾ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਛੁਡਾਇਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਨਿਕਲ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਫਿਰ ਜੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੈਮੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਸ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵੀ ਹੈ ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਵੱਡਾ ਫਰਮਾਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੀਸਵਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਬੈਰਿਸਟਰ - ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਕਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਦੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਫੇਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ, ਡਾਂਸ ਕਰਨਗੇ। ਉੱਥੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਈ ਬੱਚੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਸ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੱਲੇ ਸੀ, ਕੱਲੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਵੀ ਟੱਚ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਭਾਸਨਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਸਾਨੂੰ ਟੱਚ ਵੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਵੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਉਹ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁਣ ਹੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਹੱਲੇ ਤੱਕ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁੱਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ।

ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵੇਖੋ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਉੱਪਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਕ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਜਾ ਦੇਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇ ਪੱਤਿਤ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣੇ - ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਕੀ! ਮੁੱਖ ਹੈ ਕਾਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਗੁੱਸੇ ਆਦਿ ਦੀ ਇੰਨੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਤੇ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਵਰਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਧਰਮ ਵੱਖ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ - ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਥੋੜਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੇਖੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕਿੰਨਾ ਕੜਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ, ਦੁਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕੀ! ਉਹ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਤੱਦ ਹੋਵੇ ਜਦ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤੋਂ

ਹਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਉੱਚਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਵਿੱਚ। ਸੰਸਾਰ ਰਹੇਗਾ ਕੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਣਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਮਝਿਆ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ, ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਅਰਜੁਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਰੱਬ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ ਨਾ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਮਾਈ - ਬਾਪ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾ ਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ, ਆਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿੰਨੇ ਸਬੰਧ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੈ। ਪਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਕਿੰਨੇ ਘੱਟ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਠ ਰਤਨ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਸਾਡੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਹੈ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਵਿਕਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਖਤਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਂਸ ਨਾ ਰਹੇ, ਦੇਹ ਵੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ।
2. ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਮਜਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਧਿਆਨ ਰਹੇ, ਮਾਇਆ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤੋਂ ਜਰਾ ਵੀ ਹਿਲਾ ਨਾ ਦੇਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਪੂਜਨੀਏ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਨੀਏ ਉਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ, ਮਨਸਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨੈਗਟਿਵ ਸੰਕਲਪ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਣ, ਬੋਲ ਵੀ ਅਯਥਾਰਥ ਨਾ ਹੋਣ, ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਖੰਡਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਪੂਜਨੀਏ ਆਤਮਾ। ਮੈਂ ਪਰਮ ਪੂਜਨੀਏ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪੱਕੀ ਬਣਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਇਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ “ਵਾਹ ਰੇ ਮੈ” ਤਾਂ ਮਨ ਅਤੇ ਤਨ ਨਾਲ ਨੈਚੁਰਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।
